

Mily jó, hogy az ember nyugtalan, kutat,
 föltárva föld mélyén rejtett titkokat.
 Érték, kincs e barlang, tündérpalota,
 álmvilágot rejt labirintusa.
 Valóságos szentély, hová itt belép,
 s úmul áhitattal az emberiség.
 Művész a Természet évezrek alatt
 mesterművet készít lenn a föld alatt.
 Építész és festő, szobrász egymaga,
 folyton újat alkot, nem fárad soha.
 Rubint, smaragd, zafír, gyémántfény vakít,
 csábos gyönyörűség édenébe hív.
 Bármerre tekintünk képzeletbeli
 mesealak néz ránk, s fátylát lengeti.
 Cseppkőcsipkés ékes, karcsu oszlopok,
 vállon tartanak több díszes csarnokot.
 Hová most belépünk, hangversenyterem,
 itt zeng a legszebben dallam hangszeren
 Kristályosan tiszta levegője jó,
 beteg szervezetre gyógyírként ható.
 Ki varázskutjának vizéből iszik,
 így mondják mit kíván beteljesedik.
 Megízleltem én is e kútnak vizét,
 Varázslata rajtam beteljesedék.
 Végre megláthattam e csodás helyet!
 Élmény volt! Felczeni soha nem lehet.

Tájékoztatónkban nem szoktunk verseket közölni. Ezuttal azért teszünk kivételt, mert ezek az őszinte lelkesedést és elragadtatást tükröző szép sorok egy születése óta béna 20 éves fiatalember lelkéből fakadtak, aki csak tolószékből ismeri a világot.